

Neményi Zsolt

NEM BAJ EZ A NAP IS

*Jó, mondtam, landoljunk akkor a tengerre, tengerre néző
üres kis dombra, Eszkimó hátrafésült hajára
a Szmolnij utcánál, dokumentumszerűen, ahol megütkezött
ezzel az északi széllal – de mégis inkább a tengerre,
ami hirtelenebb, festőibb, mint Eszkimó haja
hajnali ötkor, mert az falhozlapuló morzsolt
mészhaj, és pergamenszerű, mint a reggeli padok,
földpart és cikóriaszag, és a ritka szálak mögött
a központozott pórus.*

*Nem baj ez a nap is, csak a rézpuha sérvek,
hallgatózom, hogyan is hemperegnének
abban a kocsonyás anyagban, zöld agysérv,
amint mondani szokás,
ám mégse zöld, inkább kék,
teljesen, mint a tiszta gríztömeg – fürdődressz,
s teletömődik a szám homokkal, amint orvosbarátom
vezényszavait kiáltozom:*

*A Kasztner főhadnagy vérvörös
faszát fogom elviselni ezt a sok tintalevet
ott belül, porcelángubót, a támadó agyat,
irgalmatlanul a gőzt, ezt az irdatlan arcot,
hogy felbukkanjon a grízparton (s.o.s.-folyadék),
mert miféle gerinc tartja ezt itt fönnt?, hát úszna még,
úszna ki belőlünk, mint egy fél hattyú
(hattyúfele, mondtam régebben), rézbőrű hattyú,
bizonyos kontraszt a bájos arca, a fürdőmedence
teljesen, mint a tiszta víztömeg, kék,
és sötétedésig benne rézszínű pont,
a bájos kontraszt, ami, tehát ez, szép,
akár a lependeredő rögök, vagy mint
az ostorozás alatt az epidermisz.
(Oly rózsás hát!)*

***

*Megcsap udvari festőnk valószerűtlen keverékszíne,
végül el lehet találni ezt a képet (festményt) is,
jegyezem meg barátságosan,*

s aggodás szerfölött, .hogy csillapodik-e
 az álomkóros kompozíció, a színezékek
 és vidám lucskok a képen, mert talán
 ha terpeszbe állna, s lába között
 hátrapillantva közeledne, akkor talán...
 egy vonás, dőfés is elegendő lenne
 keresztbe-kasul, s nemsokára befejeződhetne
 ez a kép, és az ujjai, amiket nem véd a meleg,
 egyenes ujjak, pedig a hideg műteremben
 a fagytól persze csak görbülnének egyre,
 s nem fúródának a nemes anyagba,
 Eszkimó hibás szürke tartományba, ropogós acéltű
 a preparált agyba, szószörnyetegerk elé. Ott legbelül
 befejeződhetne ez a festmény.

Úgy néz ki, alakul, egyre kihívóbban,
 döfköd, most már abszolút utoljára
 ezzel a keverékszínnel (zöld és sárga) pamacsolja
 a bejegesedett lepedővásznat; lassan, jobbról
 balra, balról jobbra, amely lassúság következtében,
 mint a tapló, úgy ül rá a szín, s bőrösödik
 a teteje, bőrösödik végre ez a kompozíció.

st. A. Hajnal Hajnal

